

Els carrers seran sempre nostres

written by Xavier Martínez Gil | 13 d'octubre de 2017

L'argument que sempre han llençat contra el Govern de la Generalitat és que no compleix amb la llei. Rajoy ho diu constantment: "vuelva a la legalidad, señor Pujmonc". També el rei assegut al seu tron acostuma a dir allò típic de "la justícia es igual para todos" (que bromistes són els Borbons!) i que "hemos de respetar el marco constitucional". Aquest discurs l'han comprat acríticament a Europa. Només el Consell d'Europa (organisme al marge de la Unió Europea) ha centrat el debat en la condemna a la violència, la necessitat del diàleg i el respecte a la llei. En aquestes tres coses està d'acord el Govern de la Generalitat. En canvi, des del meu punt de vista, l'Estat espanyol no en compleix cap. Però, curiosament, des d'instàncies europees, a qui donen suport és a l'Estat espanyol. Per què?

La condemna a la violència l'ha feta sempre la Generalitat i tota la gent que s'ha manifestat massivament a Catalunya cada cop que ha fet falta, en favor del dret a l'autodeterminació o la independència. No passa el mateix quan hi ha manifestacions amb banderes espanyoles. D'altra banda, l'Estat espanyol ha practicat violència d'estat contra població civil indefensa que, recordem, no estava cometent cap delictes, com va passar l'1 d'octubre. Aquesta actuació ha merescut una severa condemna per part de Humans Rights Watch. Entre tant, el Gobierno de España nega, amb tot el cinisme, que hi hagués hagut violència policial.

Necessitat de diàleg, és el segon dels requeriments assenyalats per la comunitat internacional. Doncs bé, fins a 18 cops la Generalitat ha fet propostes a l'Estat espanyol per tal de poder trobar solucions acordades a la possibilitat de fer un referèndum a Catalunya. La resposta sempre ha estat la

mateixa: no hi ha res a parlar i molt menys a negociar. Com a ultimàtum, ja sabeu, la cobra independentista feta pel M. Hble. Sr. Puigdemont al Parlament oferint suspensió a canvi d'acceptar diàleg i mediació. La resposta, ja la veieu: aplicació de l'article 155 i amenaces per part del Ministeri d'Exteriors (que no nega la possibilitat d'aplicar la violència i la detenció de Puigdemont) o de la Ministra de Defensa que no descarta tampoc la intervenció de l'exèrcit "para defender España".

El tercer requeriment de la comunitat internacional, i el que permet a Espanya justificar l'incompliment dels altres dos requisits, respon a la idea que "hay que cumplir la ley y la Constitución". En aquest punt s'ha parlat poc que la Generalitat no ha incomplert cap llei. Més aviat diria que és l'Estat espanyol qui incompleix unes quantes lleis i la mateixa Constitució. M'explico. El referèndum d'autodeterminació celebrat el dia 1 d'octubre tenia l'empara de la Llei del Parlament de Catalunya del referèndum. Sí, ja sé que aquesta llei està suspesa pel Tribunal Constitucional. Però suspesa vol dir suspesa, no il·legal ni inconstitucional. Es tracta d'una suspensió preventiva, obligada, que no entra ni pot entrar en el fons. Si hi hagués separació de poders a Espanya, caldria esperar la sentència del Tribunal per saber si aquesta Llei s'ajusta o no a la Constitució. Per tant, aquesta seria l'única irregularitat del Govern de Catalunya: aplicar una llei suspesa, que no il·legal, la qual cosa és molt diferent. En canvi, l'Estat espanyol ha vulnerat infinitat de preceptes constitucionals. Sense entrar en la vulneració del dret de reunió (article 21), del de llibertat d'expressió (article 20.1), del secret de les comunicacions (article 18.3), de la llibertat ideològica (article 15). Però voldria centrar-me en l'article 10.2 de la Constitució que diu que les normes relatives als drets fonamentals i a les llibertats que la Constitució reconeix s'interpretaran de conformitat amb la Declaració Universal de Drets Humans i els Tractats i els Acords Internacionals sobre aquestes matèries

ratificats per Espanya. Al mateix temps, l'article 96 de la Carta Magna afirma que els tractats internacionals celebrats per Espanya formaran part de l'ordenament intern una vegada hagin estat publicats oficialment. Si consulteu el BOE del dia 30 d'abril de 1977 trobareu l'instrument de ratificació per part de l'Estat espanyol del Pacte de Drets Civils i Polítics que en el seu article primer reconeix que "tots els pobles tenen dret a la lliure determinació".

Per tant, trobo molt agosarat per part de la comunitat internacional dir que el referèndum no era legal. Si fos així, com s'expliquen que sigui il·legal l'exercici del dret a l'autodeterminació en un Estat, membre de les Nacions Unides que ha ratificat el Pacte de Drets Civils i Polítics? Com poden avalar l'estratègia repressora conseqüent de l'Estat espanyol sobre població civil? Com poden acceptar com a bona l'estratègia de "modificar la Constitució" quan el problema no és que el referèndum no tingui cabuda a la Constitució (falta, a més, el "petit detall" de la Sentència del Tribunal Constitucional) sinó que el problema és la manca de voluntat política (ara i sempre) perquè Catalunya celebri un referèndum? Qui marca la línia entre el que és legal o il·legal és el Gobierno de Espanya, que per això controla els membres del Tribunal Constitucional, la Fiscalia, les forces d'ordre públic i, fins i tot, els discursos del rei.

A Europa, fonamentalment, l'incomoda una Catalunya independent. No és una qüestió de drets, ni de legalitats i ni tan sols de simpaties. I no els interessa, no pas perquè Catalunya no pugui ser un país solvent i fiable. El que els fa por és una Espanya sense Catalunya, que passaria a ser un país menys solvent (el deute, recordeu?), més inestable i menys desenvolupat. No és res personal, només són negocis. Per tant, només ens queda una sortida: col·locar sobre la taula de tots els països del món la nostra declaració d'independència. Aleshores tindran (ells) un problema. Mentre això no passi, la pressió serà brutal perquè no ens declarem independents. El

que no saben és que no poden acabar amb nosaltres. Aquest és un moviment que va de baix a dalt, per tant, de res servirà atacar els líders, ni tan sols els partits. 2,3 milions de persones vam anar a votar tot i saber que ens podrien fotre un cop de porra. I això no ho canviaran fàcilment. Recordeu: els carrers seran sempre nostres. Aquesta és la nostra (única) força. Aquesta és la seva derrota.